

LŐNHÁRT MELINDA

Nyílt törés

(Slow-motion)

1.

Csend van?

Nincs.

És most? Most csend van?

Most sincs.

*És mikor lesz? Mikor lesz végre csend,
hogy szilánkosra zúzhassam?*

2.

Jégesőként kopognak majd az ablakodon a kérdéseim.

Felállsz az íróasztalodtól, kinézel majd,

de senkit se látsz ott a kertben,

a korhadt, rostokká ázott padokon, tehát rám gondolsz.

Teavizet teszel fel forrni, de megfélelkezel róla.

Újra kinézel, fázni kezdesz.

Mint egy lassított felvétel. Slow-motion.

A jég kopog és kopog és kopog.

3.

Semmi sem borítékolható előre,

velünk is, látod, bármi megtörténhet, bármikor.

Ez idő alatt egy másik magányból erre gondolok.

Az agyam egy idegenekkel túlzásúfolt autóbusz,

nem értem, hogy mit akarnak, miért kiabálnak,

miért röhögnek, miért sírnak, megtörténhet,

hogya maga a sofőr is csak egy ámokfutó,

ó, kapitány, ó, kapitányom!

LŐNHÁRT MELINDA (1975, Kolozsvár) tanár, költő. Első kötete, A látható hiány a Várad kulturális folyóirat kiadásában jelent meg 2014-ben Nagyváradon.

Csak az erdő széléig kísérhetlek

Csak az erdő széléig kísérhetlek.
Lásd, ma is itt járt, ki avarillatú
Tegnapjaink szőnyegét szövö folyton,
Tudd: holnap is eljön.
Kibontasz néha egy egy szálat,
Egérutat nyersz,
Elnapolhatod szép megsemmisülésed.
Titkon megpattan egy-egy rügy ilyenkor,
Sarjad és harsog és feslik
A rakoncátlan, zamatos nevetés.
Hát látod, erre kellene nagyon emlékezz.
Mert csak az erdő széléig kísérhetlek.

Sehol

így lehetett
egy lehet-
finom álom
vagy, érintés,
már sehol nem találok
magam, magad,
egy pillanat
vagy örökkévalóság
elengedlek, pedig szeretlek-
süket, néma a jóság

Mint Parsifalra anyja

Emlékszel, hogyan aggatott tarka
bohócruhát egyetlen fiára a félelem?
Mint Parsifalra anyja. És úgy kerestél
szavakat magadra. Meg persze, rám.
A csörgősipkát mégis leteszem.
Ha nem tudom is, mi történhet ezután.

Szamos-parti Ikarosz

Szerelmemnek, a szélnek

Törött szárnyaim fel, az égre tárom,
és a hajnali, egyre növvő fényben
én, elszánt, Szamos-parti Ikarosz
árnyékom ott, lent, zsugorodni érzem.
Derül-borul: így várok, figyelek.
Vagyok ugrásra kész, kimerevített akarat.
Folyókra váró, szomjas tengerek
sejtik csak titkomat, értik csak, kinek üzenek,
míg újjászövi lombvitorlavásznamat a Nap.